

en Sum af 31 000 Rdl. Øen er nu ansat til en Ejendomsskyldværdi af 350 000 Kr., og dens Salgsværdi er sikkert større, navnlig for kort Tid siden meget større. Øens Historie siden 1873 forekommer mig derfor at være et Vidnesbyrd om det fejlagtige i en Politik, som lader Staten for bestandig skille sig af med saadan Jord i Stedet for at bevare den og derigennem lade den stigende Værdi og ogsaa Pengenes foranderlige, faldende Værdi, udtrykt i en Afgift til Staten, være Hovedpunktet i Forholdet.

Øen er altsaa Amagerens fælles Eje. Amagerland er delt i flere Kommuner, den Gang dette skete i to Kommuner, Store Magleby og Taarnby, senere er Dragør udskilt som særlig Kommune, og endelig er Sundbyerne blevet udskilt af Taarnby Kommune og indlemmet i Hovedstaden. Ved Udskiftningen fulgte den Del af Hartkornet, som hvilede paa de forskellige Ejendomme, med ind under de forskellige Kommuner. Græsningsretten, som Beboerne har, er sat i Forhold til Hartkornet, oprindelig saaledes, at der var Græsningsret for et Hoved pr. Td. Hartkorn. Senere blev det forøget til 12 Hoveder pr. Td. Hartkorn, og et Hoved er defineret som en Hest eller en Ko, 2 Kalve eller 6 Faar. Hvis man naar ned til kun at eje et Album Hartkorn, svarer det altsaa til Græsningsret for 1 Kalv eller 3 Faar. Hvis man ejer mindre, kan det komme ned paa en Brøkdæl af en Kalv eller et enkelt Faar og, hvis det er endnu mindre, paa en Brøkdæl af et Faar, men Græsningsret for en Brøkdæl af et Faar har jo ingen Betydning. Som Forholdene efterhaanden har udviklet sig, sidder en Række Hartkornsejere med smaa Dele af Amagerlands Hartkorn og dertil hørende Græsningsret, som er uden Betydning for dem. Samtidig er ved disse Forholds Udvikling de kommunale Beskatningsforhold blevet yderligere udviklede. Retten til at beskatte Hartkornet blev i 1845 delt mellem Taarnby og Store Magleby Kommuner. Da Dragør udskiltes, fik det sin Del af Hartkornet til Beskatning. Det fik København derimod ikke, da den overtog Sundbyerne, og det vilde heller ikke stemme med Københavns hele Beskatningsforhold. For Øjeblikket beskatter Taarnby den Del af Hartkornet, der er udskilt og henhører under København, dog med en yderst tvivlsom Ret. Selve Statens Beskatningsret overfor Saltholmen udøves overfor Øen som en Helhed. Ved Højesteretsdom saa sent som

af 1913 blev det ved en Udpantningsforretning overfor Saltholmsbestyrelsen stadfæstet, at denne Bestyrelse har Ledelsen af Saltholmens Anliggender. Samtlige de til Græsningsret berettigede Hartkornsejere udgør en Generalforsamling, som vælger et Repræsentantskab og en Bestyrelse. Saaledes er Beskatningsreglerne vedrørende Hartkornet allerede udviklede; men dertil kommer, at en enkelt Kommune, Taarnby, hvortil Øen i kommunal Henseende henhører, bærer alle Øens Udgifter til Vejvæsen, Skolevæsen, Alderdomsforsørgelse og Fattigvæsen, medens den kun oppebærer Betaling for en Del af Hartkornet, medens de andre Kommuner oppebærer den for en anden Del af Hartkornet uden at have nogen Udgift. Nu er den lille Ø jo ikke folkerig, der er højst en Snes Beboere; men mange flere er Andelshavere i Øen paa den angivne Maade.

Der har længe været Ønske om at tilvejebringe en Ordning, og i April 1916 anmodede Indenrigsministeriet derfor en Kommission af alle de interesserede om at træde sammen. Den kom til at tælle Repræsentanter for Københavns Magistrat, Københavns Amsraad, Store Magleby Sogneraad, Taarnby Sogneraad, Bestyrelsen for Amagerlands Saltholmsanliggender samt Sundby Østers og Sundby Vesters Lodsejerlag. De traadte sammen under Formandsskab af Overretssagfører, Folketingsmand Alfred Christensen. Kommissionen afgav i November 1917 en Betænkning, med hvilken Rigsdagen er blevet gjort bekendt, og som jeg antager, at ogsaa et eller andet Medlem af den nuværende Rigsdag har haft Lejlighed til at kaste et Blik paa. De af mig nævnte og andre interessante Enkeltheder vedrørende denne Øs ejendommelige Forhold og Udvikling findes omtalt i Betænkningen. Efter en længere Forhandling naaede Kommissionen til fuld Enighed om en Ordning, hvor man bevarede de af Udviklingen og den fælles Ret til Græsningskabte Forhold, dog saaledes, at der drages bestemte Grænser for hver af de paagældende Kommuner Rettigheder og Forpligtelser med Hensyn til Øens Administration og Afholdelse af de kommunale Udgifter vedrørende Øen og dens Beboere. Med Hensyn til den i høj Grad Ønskede Begrænsning af Ejerlagets Medlemmer til saadanne Grundejere, der er i Stand til at udnytte Græsningsretten, gaar Kommissionens Betænkning ud paa, at der om fornødent skal finde en Tvangsafløsning Sted for alle Grundejere, hvis Græsningsret